

[Gertrud Stjernholm Nielsen]

valgt at fremsætte dette delforslag, der måske vil hindre bedre ordninger.

Den arbejdsgruppe, ministeren nedsatte sidste forår, giver som begrundelse for, at ordningerne skal placeres på skolerne, at mange børn ikke tåler miljøskift, og de fremhæver også den trafikmæssige side af sagen. Men disse fordele kunne jo, som udvalget selv er inde på, i og for sig også opnås ved, at man lader ordningen være et fritidshjem eller en socialpædagogisk pasningsordning i henhold til bistandsloven.

I den forbindelse vil jeg gerne spørge, hvilke funktioner pasningsordningerne i lovforslag nr. L 161 skal varetage, som ikke allerede i dag bliver varetaget af de socialpædagogiske pasningsordninger, der er oprettet på skolerne med hjemmel i bistandslovens § 69, altså ud over at føre tilsyn med de indskrevne børn og at beskæftige dem på en socialt og pædagogisk forsvarlig måde. Det må man helt sikkert have overvejet, inden forslaget blev fremsat.

Vil personalet være kvalificeret f. eks. gennem praktiske erfaringer med børn? Hvordan skal dette »praktiske erfaringer med børn« fortolkes? Det håber jeg man vil belyse med nogle eksempler.

Hvad angår ledelsesfunktionen, må man konstatere, at landets skoleinspektører skal til at bære nok en kasket. Hvis ordningen gennemføres, kan vi måske gå med til, at inspektøren bliver ordningens øverste administrative leder; det afhænger i allerhøjeste grad af, om vejledningen ændres. Derimod finder vi det lidet velgennemtænkt, at samme inspektør også skal klare rollen som den pædagogiske leder. Det har disse i øvrigt udmærkede mennesker faktisk ikke den nødvendige baggrund for at kunne opfylde. De har i deres uddannelse ikke beskæftiget sig med dette arbejdsområde, som jo altid på udmærket vis er blevet varetaget af mennesker, der specielt er uddannet til det arbejde.

Jeg kan ikke lade være med at sammenligne det med, at en patient hos lægen ønsker en henvisning til en gynækologisk specialist, men får at vide, at dem har man desværre ingen af her. Derimod kan man komme til en øre-, næse- og halslæge, han/hun er også flink og rar.

Nu findes der kommuner, der, til trods for at de skal sørge for, at der er det nødvendige antal pladser på daginstitutionerne for børn

og unge, ikke i praksis har levet op til dette krav. I den forbindelse vil jeg gerne spørge, om forslagsstillerne til lovforslag nr. L 161 finder det rimeligt, at der oprettes skolepasningsordninger i folkeskoleregiet, før man har levet op til bistandslovens krav.

Og som sidste spørgsmål, idet de mange øvrige spørgsmål, jeg ønsker besvaret, vil blive stillet i uddannelsesudvalget, kunne jeg godt lide at vide, hvorledes man helt aktuelt forholder sig til de kommuner, der fortsat inddriver forældrebetaling uden lovgrundlag; det sker jo i hvert fald frem til lovens ikrafttræden. Og hvordan vil man senere forholde sig til de pasningsordninger, der måtte opstå uden hjemmel i lovens § 3, stk. 4?

Det er altså disse spørgsmål af meget generel karakter, jeg godt vil have kommenteret og besvaret, nemlig: hvorfor har man ikke ladet børnekommissionen gøre sit arbejde færdigt? Hvori består de fortræffeligheder, som skolepasningsordningerne måtte have, og som ikke kunne opnås under gældende lovgivning, altså bistandsloven, såfremt socialministeren og undervisningsministeren udsendte de nødvendige cirkulærer om samarbejde og kompetenceforhold? Og hvordan fortolker man praktiske erfaringer med børn? Har landets skoleinspektører en uddannelse, der lever op til de krav, man i øvrigt stiller til ledere af børneinstitutioner? Kan en kommune siges at opfylde kravet om det nødvendige antal pladser til børn og unge ved til børn i 5–11 års alderen udelukkende at oprette skolepasningsordninger, medmindre disse opfylder kravene i gældende lovgivning? Og som det sjette og sidste: hvad gør man nu, og hvad vil man fremover gøre, hvis en kommune kræver forældrebetaling, uden at lovgrundlaget er i orden?

Afslutningsvis vil jeg sige, at jeg virkelig håber, at så mange som muligt i denne sal under det kommende arbejde får øjnene op for, hvor mange uløste problemstillinger der kan rejses omkring skolepasningsordningerne, og at man – det regner jeg i hvert fald med at socialdemokraterne vil – går aktivt ind for at sikre en standard, herunder et økonomisk grundlag, så vi ikke i børneåret får vedtaget en lovgivning, som vi bittert kommer til at fortryde senere hen.

Ole Vig Jensen (RV):